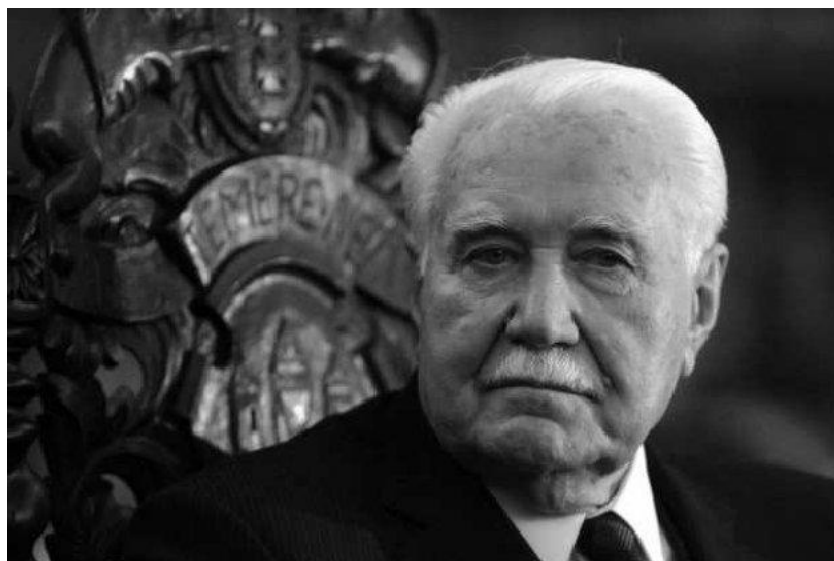

Ryszard Kaczorowski

- urodził się w Białymstoku 26 listopada 1919 roku jako młodszy syn Wacława i Jadwigi z Sawickich Kaczorowskich. Wychował się w domu przy ul. Mazowieckiej 7 w Białymstoku. Od najmłodszych lat działał w harcerstwie i jeszcze przed wybuchem wojny uzyskał stopień instruktorski.
- od września 1939 roku, po zajęciu Białegostoku przez sowiecką Armię Czerwoną tworzył Szare Szeregi, gdzie pełnił funkcję komendanta okręgu białostockiego. Był łącznikiem między Szarymi Szeregami a Komendantem Związku Walki Zbrojnej.
- 17 lipca 1940 roku aresztowany przez NKWD i więziony w Białymstoku oraz w Mińsku, gdzie po dwudniowym procesie 1 lutego 1941 r. skazany na karę śmierci przez Najwyższy Sąd Białoruskiej Republiki Sowieckiej.
- 10 maja 1940 roku, po stu dniach pobytu w celi śmierci sąd Związku Sowieckiego zamienił wyrok śmierci na dziesięć lat łagrów. Wywieziony na Kołymę, odzyskał wolność po podpisaniu układu Sikorski-Majski.
- w marcu 1942 r. wstąpił do Armii Polskiej formowanej przez generała Andersa. Przeszedł szlak bojowy 2 Korpusu, walcząc m.in. pod Monte Cassino.
- od 1945 roku pozostał na emigracji w Wielkiej Brytanii, gdzie ukończył Szkołę Handlu Zagranicznego. Przez 35 lat pracował jako księgowy.
- 19 lipca 1952 roku ożenił się z Karoliną Mariampolską, z którą miał dwie córki; państwo Kaczorowski doczekali się pięciorga wnuków.

- aktywnie działał w ZHP na emigracji. Był naczelnikiem harcerzy w latach 1955–1967, a następnie przewodniczącym Związku Harcerstwa Polskiego na uchodźstwie w latach 1967–1988. Pełnił też funkcję komendanta reprezentacji polskiej na Międzynarodowym Jubileuszowym Jamboree 1957 oraz komendanta Światowego Zlotu Harcerstwa na Monte Cassino w 1969 i w Belgii w 1982.

- działał na forum Rady Narodowej (parlament emigracyjny). W 1986 roku w rządzie na emigracji Edwarda Szczepanika został ministrem do spraw krajowych.

- 25 stycznia 1988 Prezydent RP, Kazimierz Sabbat, na podstawie artykułu 24 Konstytucji RP z 23 kwietnia 1935, wyznaczył go na „następcę Prezydenta Rzeczypospolitej na wypadek opróżnienia się urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej przed odzyskaniem przez Polskę niepodległości”.

- 19 lipca 1989, po nagłej śmierci Kazimierza Sabbata, objął urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na Uchodźstwie. Prezydent Kaczorowski powierzył dalsze pełnienie urzędu premiera polskiego rządu emigracyjnego Edwardowi Szczepanikowi, sprawującemu tę funkcję od 1986.

- tego samego dnia w Kraju Zgromadzenie Narodowe (Sejm i Senat razem) wybrało na urząd prezydenta PRL, gen. armii Wojciecha Jaruzelskiego.

- 9 grudnia 1990 roku w wyborach powszechnych prezydentem RP został wybrany Lech Wałęsa.

- 22 grudnia 1990 roku, w dniu zaprzysiężenia Lecha Wałęsy na urząd Prezydenta RP, Ryszard Kaczorowski przekazał insygnia mu prezydenckie II Rzeczypospolitej, wśród nich insygnia Orderu Orła Białego i Orderu Odrodzenia Polski.

- 1996, na mocy ustawy o byłych prezydentach RP uzyskał status byłego prezydenta; na stałe pozostał w Londynie, ale bardzo często przybywał do Kraju, gdzie uczestniczył w licznych wydarzeniach i patronował wielu przedsięwzięciom (Zatrzymywał się w mieszkaniu przy Alei Niepodległości w Warszawie).

- był m.in. sekretarzem honorowym Funduszu Pomocy Krajowej, przewodniczącym Rady Dziedzictwa Archiwalnego w Warszawie, członkiem Głównej Kwatery Harcerzy Związku Harcerstwa Polskiego poza granicami Kraju w Londynie, członkiem Rady Programowej Towarzystwa Naukowego im. Stanisława ze Skarbmierza, patronem Fundacji Ochrony Zabytków Militarnych w Londynie oraz honorowym członkiem Polish American Youth w Chicago.

- otrzymał honorowe obywatelstwo Białegostoku, Chodzieży, Częstochowy, Drzewicy, Gdańska, Gdyni, Gorzowa Wielkopolskiego, Jeleniej Góry, Kielc, Krakowa, Krosna, Legnicy, Lublina, Łukowa, Mińska Mazowieckiego, Nowego Sącza, Opoczna, Opalenicy, Opola[6], Ostrołeki, Pabianic, Piastowa, Polic, Raciąża, Rogoźnicy, Rzeszowa, Siedlec, Sierpca, Sochaczewa, Supraśla, Świątnik Górnych, Tomaszowa Lubelskiego, Warszawy, Zakopanego, Zielonej Góry i Ziemi Podlaskiej.

- nadano mu tytuł doktora *honoris causa* Uniwersytetu Wrocławskiego (1991), Akademii Medycznej w Białymstoku (1992), Uniwersytetu w Białymstoku (1998), Uniwersytetu Opolskiego (1998) oraz Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego (2008). Został też honorowym prezydentem Wyższej Szkoły Menedżerskiej w Legnicy oraz wielkim protektorem Akademii Polonijnej w Częstochowie. Był Honorowym Protektorem Marszu Szlakiem I Kompanii Kadrowej.

- w 2004 został mianowany przez królową Elżbietę II honorowym kawalerem I klasy (Rycerzem Krzyża Wielkiego) brytyjskiego Orderu św. Michała i św. Jerzego. Wyróżnienie to otrzymał za wybitne zasługi dla Polonii brytyjskiej. Przez Jana Pawła II odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Piusa IX. Odznaczony także Krzyżem Pamiątkowym Monte Cassino, Krzyżem Więźnia Politycznego, Krzyżem Franciszkańskim oraz Krzyżem Armii Krajowej i Medalem *Polonia Mater Nostra Est*.

- zginął 10 kwietnia 2010 w katastrofie polskiego samolotu rządowego Tu-154M w Smoleńsku, udając się na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej. Po sprowadzeniu do Polski, trumna z jego ciałem została wystawiona na widok publiczny w warszawskim Belwederze, a następnie spoczęła w Krypcie Wielkich Polaków na terenie budowanej jeszcze Świątyni Opatrzności Bożej.

